

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

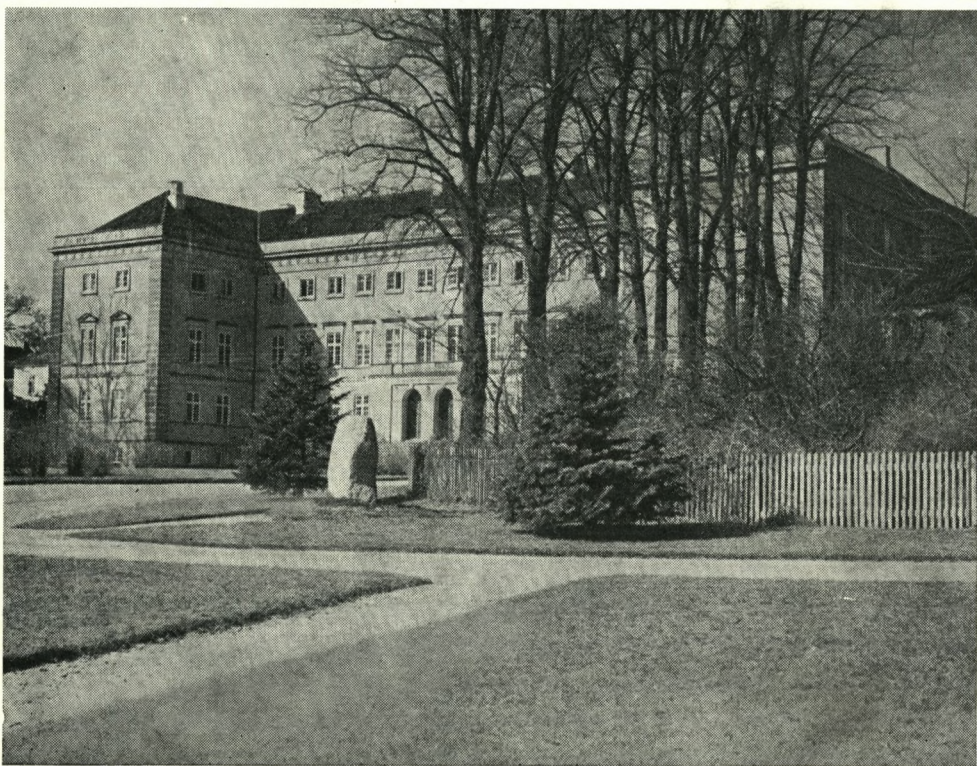
Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Soranerbladet

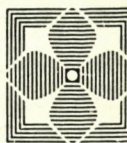
NR. 6-7 JUNI-JULI 1971 56. ÅRGANG

Fot.: Hagen Hasselbalch

MÅNEDSSKRIFT FOR SORANSK SAMFUND

**Mere øl.
Mere smag.
Mere stemning.**

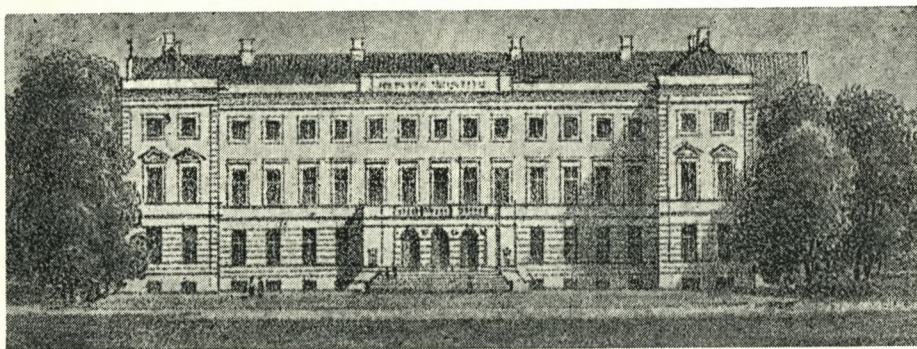

Penge er ikke alt...

Penge er ikke alt.... men rare at ha'. Livet er sjovere og lettere med orden i økonomien. Få konto i Sparekassen - det gi'r ro og tryghed.

Det går hurtigere i

SPAREKASSEN

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLÅDET

JUNI-JULI

56. ÅRGANG

NUMMER 6-7

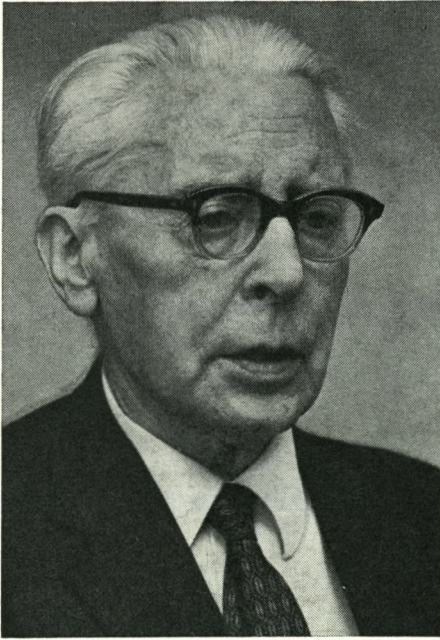
Tak til Poul Schjærff

I sin 55-årige levetid har Soranerbladet kun haft tre redaktører. H. G. Olrik gjorde pionergerningen og lagde bladets linie fra 1916 indtil 1936. Han efterfulgtes af Sorgenfrey Hansen, der var bladets redaktør fra 1936 til 1948. Da Sorgenfrey Hansen afgik ved døden, viste Poul Schjærff det mod og Soransk Samfund og dets medlemmer den venlighed at tage redaktørhvervet på sig, og han har båret byrderne indtil juni i år, hvor han, der er fyldt 80 år, ønskede at træde tilbage. Poul Schjærff har altså været Soranerbladets redaktør i en længere periode end nogen anden, og alene af den grund fortjener han vor oprigtige tak.

Soransk Samfunds medlemmer gør sig nok i almindelighed ikke nogen forestilling om, hvor betydeligt et arbejde det er at forestå redaktionen af Soranerbladet. De fleste har vel den opfattelse, at hovedopgaven er at modtage de artikler og indlæg, som frem-

sendes, og at sammenstille disse samt levere det hele til bogtrykkeren. Sandheden er en ganske anden. Som det hidtil har været, er redaktøren naturligvis den, på hvem de praktiske opgaver hviler, men antallet af indsendte artikler er såre beskedent og stort set har det hidtil været redaktøren, der for den overvejende dels vedkommende skrev bladets artikler. Da bladet kommer 10—12 gange om året, vil det sige, at der bogstavelig talt ikke er een dag året rundt, hvor redaktøren ikke må arbejde med den opgave, der nødvendigvis må være sekundær i forhold til hans øvrige tilværelse, blandt andet fordi hvervet i realiteten ikke vederlægges.

Når Poul Schærff nu efter 23 års energisk og utrætteligt arbejde nedlægger fyldepenen, fortjener han vores varme tak, fordi han tog opgaven på sig og gennemførte den på den nøjagtige og ordentlige måde, som han sit liv igennem har behandlet enhver op-

Poul Christian Schjærff

gave, som han tog sig på.

Schjærff medbragte til hvervet de bedst mulige forudsætninger for så vidt som han, der blandt andet var lektor i dansk, har dobbelt soransk tilknytning, derved at han er født og opvokset i Sorø og tilige har været elev på Sorø Akademis Skole.

Det som vi måske skylder Schærff allermest tak for, er at han så langt fra at sukke under redaktørhvervets byrder, har følt sig glad ved hvervet. Hans kærlighed til stedet og skolen er varm og ægte, og han har mærket, at han gennem sine artikler og gennem sit arbejde i øvrigt for bladet har afbetalt på sin taknemmelighedsgæld til sted, skole og kammerater. Som noget aldeles selvfølgelig udnævntes Poul Schærff til æresmedlem af Soransk Samfund i 1969. Højere kan man nu

engang ikke nå i Soransk Samfund. Det skulle da lige være kun at have venner iblandt medlemmerne, og sådan er det med Schjærff.

Jonas Bruun

Ny redaktionsordning

At finde en ny redaktør til Soranerbladet er en af de vanskeligste opgaver Soransk Samfunds bestyrelse kan komme ud for, og bestyrelsen har derfor nærmet sig et forsøg på problemets løsning ved først og fremmest at gennemtænke, om man overhovedet skulle lægge redaktionen af bladet an på samme måde, som det hidtil havde været. Bestyrelsen nåede til det resultat, at man i vore dage ikke kan vente at finde en kvalificeret redaktør, der, som det har været hidtil, ikke alene tager sig af redaktørhvervets praktiske opgaver men også i alt væsentligt skriver bladets artikler. Bestyrelsen er nået til den overbevisning, at der omkring bladet bør opbygges en redaktionskomité, som, idet den dækker de forskellige områder for bladets indhold, i fællesskab søger at frembringe bladets tekst. Bestyrelsen har haft den glæde, at adskillige gamle soranere på opfordring er indtrådt i denne redaktionskomité. Nærmere oplysning om komiteens sammensætning vil blive givet i et af de næste numre af Soranerbladet.

Det er så bestyrelsens tanke, at redaktøren af Soranerbladet foruden selvfølgelig selv at skrive noget i bladet skal være den ledende koordinerende og initiativtagende kraft. Bestyrelsen mente endelig, at det måtte være nyttig, at redaktørhvervet i fremtiden kunne blive beklædt af en kyndig pressemænd.

Eet er imidlertid at danne sig tanken om, hvordan en redaktør bør være, og hvad han gerne skulle foretage sig. Noget helt andet er at finde manden.

Soransk Samfunds bestyrelse føler, at den har haft heldet med sig ved, at redaktør Otto Fog-Petersen, student fra Sorø 1932, har givet tilsagn om at overtage redaktørhvervet for en rimelig periode. Bestyrelsen byder Otto Fog-Petersen hjertelig velkommen som redaktør og håber, at redaktørhvervet vil blive til glæde for både ham og andre.

Jonas Bruun

Translokation -oplevelse og genoplevelse

Soranerbladets redaktion bad en af årgang 1921 om at skildre translokationen 1971, sådan som den oplevedes af en 50-års jubilæar. Opfordringen blev rettet til redaktør Harald Skodshøj, Viborg, og han imødekom beredvilligt ønsket. Til glæde for redaktionen og utvivlsomt også for bladets læsere fik bladet denne del i udbyttet af hans translokationsoplevelse:

Vi var 7 af studenterne fra 1921, der sad bænket på rækken nærmest de nybygte af årgang 1971. Gulvet af eg, der bar os for 50 år siden, er forlængst slidt op, og parketstavnene afløst af andre, mere glatte, mere perfekte i form, men det uforanderlige var dog omkring os.

Duften fra den nære kirkegårds hyld bares ind med den svage summen bag os af slægtninge til de 65 studenter og 17 realister, der ventede — med og uden spænding. Kongebillederne stirrede imod os, som de har gjort så længe. Skolefanen i krogen bag lærerforsamlingen var ene om at bære »Fugl Phönix«. Det flag, der spinkelt og lille

vajede over hovedbygningen, var et almindeligt Dannebrug, og den dekoration, der vel skulle være en »Phönix« på forsiden af sanghæftet, lignede mest af alt en ikke udvokset solsorteunge, smidt for tidligt ud af reden.

Det uforanderlige — det er ungdommen, det er den festklædte rektorskikkelse med de kloge og gode ord, det er de gamle melodier, måske kønnere, og med mere klangfylde, end jeg husker dem, det er ordene. De samme, ja, de samme, men med et endnu stærkere og mindekaldende indhold.

Fra min stol blandt de gode venner ser jeg kun nakkerne af de unge, men kan nikke til Jonas Bruun i vinduesgabet, til Marcus den uforanderlige, til Karen »Bum«, (undskyld, men du bliver aldrig til fru Raft i vore øjne og ører), til Pihlkjær — ja, så var der kun een endnu af vore samtidige, nu provst Ebbe Christiansen (1920), der fik et barnebarn dimmitteret, ellers var den tætfyldte sal ukendte ansigter — ukendte for os.

Mon vi 50-års studenter på vej ud, forlængst afslidt på kanter og ønsker for egne mål, — mon vi så lige så aldersbestemte ud, grå og langt, langt væk fra den lyse ungdom, sådan som vi huskede de få 50 års studenter, vist nok kun tre med maleren, professor Karl Madsen i spidsen, som i 1921 repræsenterede springet tilbage til 1871. Jeg så på mine samtidige — vi er da vel endnu ikke oldtidslevninger.

»Hellig er vor ungdoms lyst« — »som en stjerne skal du funkke« — »brystet fyldes år for år, rigere af livets toner« — »stærkere bli'r hjærtets flamme« — »frejdigt mod står ej til skamme« —

sætningerne sætter sig fast, fordi de er vævet ind i et bånd, der binder de mange år til det, der sker i dag, og måske de så forunderligt bliver en levende baggrund for rektors ord, efter at han havde overrakt eksamensbeviset til 65 studenter (1 var sygemeldt, og ingen var dumpet) og 11 realister, medens 6 gik ind i 1. g.

— Eksamensbeviset er et adgangsbevis, indgangsbeviset til en fremtid, sagde rektor. Det er værd at passe på. Den debat, der er rejst om eksamen, kommer slet ikke eksamensbevisets værd ved, tag hellere straks en afskrift af det i stedet for at brænde det. Det er trods alt det, der skal åbne dørene til en fremtid i den intellektuelle verden.

Rektor erindrede om, at Chr. Winthers 150-årige sang »Herren vi ere i åndernes rige« har været en romantisk inspiration, som studenterne har levet højt på, også opfattet som en tro til fremtiden, en kompensation for at studenterne levede under trange kår, men til gengæld var en privilegeret stand, som befolkningen så på med venlige smil, næsten hvad de end foretog sig, skønt kritikken også løftede hovedet.

I dag er det nok lidt anderledes. Skolen beskyldes for ensidig bearbejdning af de unge, beskyldes for at gøre studenterne til ufrie mennesker. Når noget sådant kan siges, kan vi betvivle, at vi har givet dem den rette, alsidige opdragelse. Det vil være synd, om glæden over uddannelsesårene skal gå tabt. Glæden ved ungdomstiden må ikke forsvinde sammen med Chr. Winthers romantiske overlegenhed. Andet er kommet til i dag. Der står et samfund

bag i dag, der har åbnet alle døre på vid gab. Og givet pengene! De unge må tage hensyn til følelserne hos den store befolkning, der betaler.

I nogle personlige ord betegnede rektor de unge foran sig som en sammen-sat masse, men en masse, som han ikke ville kalde indoktrinerede. Det store spørgsmål til dem ville være: Slår I til? Kan I klare uddannelsens krav?

Uddannelse består i at få en viden fra andre, der ved mere, være receptiv for så senere at give videre, blive kreativ. Man må gøre noget for at opnå noget andet. Arbejdet er et middel til at opnå. Det er »in« at rakke ned på dem, der stræber mod noget, men hvor har man set, at en valen og kun halv-interesseret holdning har resulteret i noget kreativt. Det er udtrykt i Johs. åbenbaring, hvor han siger, at man skal være varm eller kold, ellers »skal Du spyes ud«.

I moderne samfundsfilosofi tales meget om begrebet motivation, som rektor opdelt i de centrale drivkræfter for individets adfærd og for motivets opståen og udvikling til den situation, individet befinder sig i. Der kan være tale om en ydre egocentreret drivkraft, der kommer i gang for at opnå penge, social fremgang, magt osv., men der kan også være tale om en indre spænding om opgavernes løsning, således at der her er tale om en udfordring til individet, der tvinger ham til fordybelse, koncentration om problemer, bliver skabende i sig selv.

Som eksempel på den skabende motivation skildrede rektor derefter den nu 80-årige tyske filosof Rudolf Carnap, som han kaldte et klarhedens og

eksakthedens ego, for hvem den eksakte viden i de etablerede videnskaber var det eneste. Hans etiske credo var en udfordring til det moderne menneske. At udvikle personligheden er den eneste vej for menneskeheden til at føre et tilfredsstillende liv. Det gælder om at stille sig selv opgaver og kæmpe for at fuldføre dem.

Ud fra disse ord sluttede rektor talen til dimittenderne med ønsket om, at de måtte finde et credo for deres uddannelse og også et for deres etiske liv.

Til realisterne havde rektor forud ønsket til lykke og bedt dem bevare det gode ry, som skolens realister har. Han kunne således nu erklære hele kredsen for »rette realister og studenter at være«.

Så klang Hauchs »Jeg ved et sted« — tonerne bar de gamle strofer, så de unge stemmer måtte klinge løfterigt langt ud i Filosofgangen.

I en meget personligt præget tale tog rektor derefter på skolens vegne afsked med lektor H. G. Beck. Masser af elever har ham meget at sige tak for, for idealisme og vilje til at hjælpe. Lektor Beck havde været virksom i samarbejdet på så mange måder, at også rektor kunne rette en hjertelig tak til ham. Det gjaldt særlig om indretningen af det nye gymnasium og forhandlingerne om at reformere elevdragten. Siden 1940 havde han været leder af Heises hus. Et varmt følt ønske om et godt otium ville gå til ham fra alle sider. (Et langvarigt, taktfast bifald!).

Nu fulgte uddelingen af legater og boggaver. Desværre må jeg overlade redaktionen at skaffe navnene. Det var ikke muligt at høre dem. Men klap-

salverne, der fulgte fordelingen, tyder på, at det var de rigtige, der fik gaver. Legatuddelingen fra »200 raske gamle Soranere« var ekstraordinær righoldig i år.

Højesteretssagfører Jonas Bruun bragte en hilsen og nogle boggaver fra det soranske fællesskab, der hedder Soransk Samfund, der med sine 2000 medlemmer er landets største skole-samfund. De unge, der går ud i dag, bliver samtidig forhenværende. Der kommer en tid, hvor de vil tænke tilbage på elevtiden, som vi andre gør det med glæde. De vil altid være velkomne i Soransk Samfunds rækker. Et leve vor gamle skole!

Endelig fuldendte rektor dagen med en tak til Soransk Samfund, til jubilarene, der var kommet til stede, og hvoraf en som gave til skolen havde medbragt en original tegning af Dalsgaard. Som eksempel på hvad soranerefølelsen kunne føre til, nævnte han, at det afdøde ægtepar, dommer i Grindsted Th. Sanders (1933) og hustru havde testamenteret en efterladt formue til fordel for elever på Sorø Akademi.

Inden »Concinamus, o sodales« blev sunget, takkede rektor elever og medarbejdere — det nye skoleår begynder den 9. august. *Har. Skodshøj*

Spørgsmål og svar efter eksamen

Soranerbladet rettede i forbindelse med translokationen nogle spørgsmål til dimittenterne. Det var ikke muligt at få spørgsmålene stillet til alle, og det lykkedes ikke at få svar fra alle

de udspurgte, men helt resultatløs var enquetes da ikke. Vi forsøgte at få at vide, hvilken påvirkning, der havde gjort dem til elever netop på denne skole, og vi bad dem fortælle, om de nu ved afslutningen syntes, at forudsætningerne for at søge Sorø Akademi havde holdt, eller om de var bristede — helt eller delvis. Og endelig bad vi om en begrundelse for, at de havde valgt netop denne eller hin uddannelsesgren, altså sproglig, matematisk eller real.

Når man læser svarene igennem, får man et meget stærkt hovedindtryk af noget velafbalanceret og problemløst, men også af beslutninger, der kun er meget lidt bevidste og slet ikke gennemtænkte — for så vidt det da drejer sig om eleverne selv. Forældrene bag dem har vel sagtens tænkt meget inden indmeldelsen, men forældrenes vilje i den sag har ikke efterladt noget mærke i deres børns sind. Den direkte forældreindflydelse er næsten ikke til at spore i besvarelserne, ligesom der kun er ret få eksempler på påvirkninger fra andre slægtninge og venner. Når man efter mange års forløb er blevet klar over, hvilken umådelig betydning det livet igennem har for den enkelte, hvor man gik i skole, hvem der var ens kammerater og vel først og fremmest, hvem der var ens lærere — og den klarhed vil jo også 1971'erne engang komme til — ja, så er der da noget mærkeligt i, at man ikke straks kan sige »ja, det kan jeg takke den eller den for« eller for den sags skyld »ja, det kan jeg bebrejde ham eller hende«. Begrundelserne for skolegang på Akademiet er ganske få og enkle. Når vi

ser bort fra dem, der gennem deres opvækst i et Sorø-hjem var prædestinerede til at blive akademi-elever, så er der tilbage to hovedgrupper: for det første de relativt få, der ved, at deres skoleskæbne er bestemt af en slægts-tradition eller af et bestemt forbilledes påvirkning, og så for det andet de relativt mange, hvis svar kan sammenfattes i, at de kom til Sorø på grund af skolens gode renommé.

Svarene på spørgsmålet om uddannelsesgrenen, altså om valget af retning, sproglig, matematisk eller real, viser den samme afslappede holdning som i valget af skole. Denne artikelser forfatter husker da, hvordan det var almindeligt, at man allerede ved sin optagelse i gymnasiet kunne sige, at man helt bevidst havde valgt den retning, som skulle danne det bedste grundlag for en allerede planlagt senere uddannelse. Noget andet er, at det jo så bagefter viste sig, at mange skiftede sind og radikalt ændrede deres egen pure ungdoms planer.

Til slut skal anføres nogle direkte citater fra besvarelserne. Der medtages nogle ekstreme ytringer. De hører også med i billedet, og det ville ligefem være meget mærkeligt, hvis der ingen var af den slags, men de er undtagelser. Det almindelige er en vis rolig tilfredshed — langt fra både skuffelse og begejstring. Der spores ikke megen erkendelse af, at de slutter et åremål, som har været afgørende for dem. Men sådan havde vi andre det vel også? Hvornår gik skolens betydning rigtigt op for os, og hvad var det, der fik os til at forstå den?

Citatpluk fra besvarelserne:

— i det store og hele en god skole —
godt forhold mellem elever og lærere —

— påvirket af familien til at komme
her, og hverken overrasket i positiv
eller negativ retning —

— efter urealistiske forventninger
skuffet over det stive forhold mellem
eleverne og mange af lærerne —

— havde en idé om fællesskab og
flinke fyre, men det og de mangler.
Selvfølgelig kunne man finde dem, men
de var i absolut mindretal —

— ikke den mærkelige anstalt, jeg

forestillede mig, inden jeg kom. Den
har for mig været som en hvilken som
helst anden skole —

— kom, fordi jeg her var sikker på
en god uddannelse, og jeg synes, den
forudsætning har holdt —

— befundet mig godt — — hyggelig
stemning i klassen. Godt og frugtbart
forhold til lærerne, idet de fleste af
dem altid har været villige til at tale
om tingene, og ingen er blevet mere
»indoktrineret«, end de selv har øn-
sket —

— ikke direkte opfordret til at vælge

50 år efter real-eksamen

Søndag den 20. juni mødtes 50 års
real-jubilarerne i Sorø, og de fik, fortæller Tage Perch-Nielsen, en mægtig
fin dag ud af det. I bagerste række ses
fra venstre: Arne Hovgaard, Ebbe Wedell-Wedellsborg, Jørgen Degn, Ove
Hee.

I midterste række: Arnold Nielsen,
Arne Kjær, Jørgen Wiwel, lektor Marcus Pedersen, Børge Møhl.

I forreste række: F. Aa. Hansen, rektor Østergaard, Erhard Mørk Hansen, Julius Olsen, Einar Michaelsen, Kaj Roy Frandsen, Michael Brask Nielsen, Tage Perch-Nielsen.

denne skole, men talte med elever, som havde været tilfreds med skolen, hvad jeg for øvrigt også har været —

— skolen, mener jeg, er for præget af karakterjageri, hvorfor det til tider har været et helvede at gå der. Godt kammeratskab har hjulpet en igennem. Alt i alt en nogenlunde skole, men den værdighed, der tidligere har været forbundet med Sorø Akademi, er desværre forsvundet — der er gennemgående for mange problembørn, der ødelægger stemningen i det daglige. Det kunne sikkert blive en dejlig skole uden —

— som læreanstalt i boglig viden udmærket. Som læreanstalt i menneskelig viden slet —

— motivering for at gå på Sorø Akademi: at få lært så meget som muligt. Motiveringen holdt fuldt ud —

Som kuriosum kan til sidst nævnes, at der var en eneste bemærkning om uniformen. En let irriteret bemærkning.

Hvad ønsker i?

Den ny redaktion har et spørgsmål til læserne. Hvad venter og ønsker I først og fremmest af bladet? Sagen er jo den, at et medlemsblad som Soranerbladet må føle sig forpligtet af sin forening, altså af Soransk Samfunds love og af foreningslivet, således som det på forskellig måde inspireres og dirigeres af bestyrelsen. Det giver sig selv, og de meddelelses- og referatopgaver, som hører ind herunder, er ret oplagte, og redaktionen må med gode kræfters bistand se at løse dem på forsvarlig måde. Men der er meget, som absolut ikke giver sig selv. Og det er problemet med anvendelsen af den øvrige spalteplass, som er størstedelen af bladet. Her må det være opgaven at tjene det soranske fællesskab, som er større, men også meget mere abstrakt end samlingen om de konkrete mødeideer — frokosterne, udflugterne, festerne, sporten og hvad der mere måtte være.

Altså, hvordan synes I bladet skal tjene det større, det egentlige soranske fællesskab? Hvad vil I læse? Hvad ønsker I selv at meddele. Sig det. Det vil gøre godt med lidt læseraktivitet. —
Skriv til:

Fog-Petersen
Carl Plougsvej 27
3460 Birkerød

Herlovianeren der er frivillig Soraner

Samtale med Luja Balslev, der bliver 70, og fortsætter med at undervise

På det ny skoleårs første dag, den 9. august, bliver lektor i tysk og historie Luja Balslev 70 år, og det er i sig selv fuldt ud tilstrækkelig anledning til at søge en samtale med ham refereret i Soranerbladet — således som der også kan være grund til at lytte til andre af skolens lærere, når de efter mange års gerning siger farvel. Skønt Balslevs farvel er med et lykkeligt forbehold, idet han i et mindre timetal fortsætter sin undervisning i det ny skoleår, er der flere gode motiveringer for at interviewe ham netop i Soransk Samfunds blad, og et par af dem skal nævnes med det samme. Luja Balslev er Sorø Akademis og vel også Soransk Samfunds eneste Herlovianer og dermed i besiddelse af ganske særlige forudsætninger for at analysere og vurdere, og hans medlemsskab i Soransk Samfund er udtryk for en interesse, som man vist uden at være for nærgående kan kalde inderlig.

Han bruger selv med et smil den vending, at han er »frivilligt medlem« af Soransk Samfund.

Man skal i øvrigt være varsom med at bruge for klæbrige adjektiver. Ikke alene passer de dårligt til ham, men man bliver hurtig klar over, at det romantiske og patetiske skal være af usædvanlig lødighed, for at han ikke

skal få øje for dets bestanddele af forskruethed og forlorenhed. Hvis han i så tilfælde ikke kan slippe væk eller kan klare sig ud af pinen ved at krumme tæer og se bort, må han værge sig med sin humoristiske sans, som har den ejendommelighed, at skønt den er overordentligt veludviklet, kan den udfolde sig så stiltfældigt, at elever, der ikke er meget skarpsynede, kan være år om at opdage den eksistens. Det hænger måske sammen med, at skønt Balslev i mange henseender har følt det naturligt at fastholde og følge sine ungdomsårs venstrekurs, har han et meget solidt og enkelt syn på skolegang, undervisning og kundskaber.

Han siger herom: — Som lærer har jeg altid ment, at en effektiv skoleundervisning er et nødvendigt onde som led i en højere uddannelse. Nødvendigt, fordi kundskaber og det, der bliver tilbage, når man har glemt dem, er en forudsætning for faglig og menneskelig udvikling. Et onde, for så vidt som det aldrig kan blive en naturlig ting for unge mennesker, som de er flest, at have boglig syssel som hovedopgave.

Han tilføjer, at hvis det er muligt at finde frem til undervisningsformer, hvori lyst og inspiration kan drive værket, er det da udmærket.

Han er altså skeptisk og meget nøgtern i denne overvejelse. Og han er ikke skuffet. For det var ikke noget kald for ham at blive lærer:

— Jeg blev cand. mag. af interesse for fagene og ikke af lyst til at undervise. Sådan er det, og sådan var jeg allerede dengang klar over det.

Alligevel er det gået sådan, at når han nu i en uformel og uskematisk samtale snakker om de mange år, får udtalelserne om eleverne en særlig varme.

— Ja, vi har da ungdomsoprør og generationskløft som andre har det. I timerne tror jeg ikke, det mærkes ret meget, men kostskolen har sine

problemer, og vi har også haft affærer med elevers nødvendige bortrejse i utide. Vi er så heldige at have en rektor, der bedre end de fleste kan indtage den rigtige holdning — med en lykkelig evne til at engagere sig stærkt i at finde den bedst mulige løsning uden at blive for hårdt belastet af arbejdet med opgaven.

I øvrigt skal man, når bortses netop fra de egentlige affærer, være varsom med at opfatte sin egen afstand fra ungdommen som en kløft, den med forsæt graver og uddyber. En elev kom til mig efter at han var færdig med skolen — og på den ønskelige måde med en hæderligt gennemført eksamen — og sagde, at han egentlig var ked af, at vi, hans lærere, havde opfattet ham som en, der ønskede at provokere. Da jeg svarede ham, at jeg var glad for at høre det, men at han jo ikke var helt uden skyld i, at vi havde fået den opfattelse, sluttede samtalen med en bemærkning fra ham om, at det mest var sig selv, han havde været ked af, og at jeg i øvrigt skulle vide, at han altid havde været glad for timerne. Sådan en oplevelse er ret gribende for en lærer.

Også i andre udtalelser høres den betydning, som kontakten med eleverne har i Balslevs tilbageblik over sine 41 år på skolen. Han var i 24 år akademiets bibliotekar. Han efterfulgte Glahn og Ussing, under hvem for øvrigt hans kone var biblioteksassistent — indtil 1937 under navnet Bodil Bøggild-Olsen. Om biblioteksårene siger Balslev.

— Jeg var glad for dem. Selvfølgelig interesserede bøgerne mig, selv om det bibliofile ikke havde tag i mig, som det havde i Glahn, men jeg var også glad for den kontakt, som biblioteket gav med elever, jeg ellers ikke havde. Det er jo meget forskelligt, i hvor høj grad eleverne bruger biblioteket, men der er nogle, som får meget ud af det. Enkelte bruger det, efter at de har

Lektor Luja Balslev fotograferet, mens han fortalte Sorø-historie til deltagerne i udflugten grundlovsdag. Billedet er

taget af Bjørnestad i gården bag amtsmuseet, hvor lektor Nordahl Svendsen også bor.

forladt skolen. Ja, der var en tidligere elev, som til brug for et videnskabeligt arbejde havde en meget værdifuld bog til låns i årevis.

Når Balslev har en afgangsklasse, inviterer hans kone og han den engang i vinterens løb til hjemmet i Storegade (oven over kunstmuseet).

— Og de kommer altid allesammen, siger han fornøjet, skønt jeg på forhånd og overbevisende forklarer dem, at de er fuldstændig frit stillet. Når jeg tænker på min egen og mine kammeraters reaktion, da en af vore læ-

rere engang på Herlufsholm fandt på at invitere os, så opfatter jeg det som et tegn på den lykkelige udvikling i forholdet mellem lærere og elever.

Dermed er samtalen inde på Herlufsholm—Sorø. Der kommer ingen negative bemærkninger om Herlufsholm, men Balslev fremhæver den værdi, det har haft for Sorø, at skolen har undgået at blive en enklave. Det er godt, at der har været så mange fra hjem med beskedne indtægter. Det er godt, at der har været kontakt med byen, og det er godt, at der tidligt kom piger

ind som elever. Det er endnu bedre, at der nu er mange af dem. Forskellen mellem Herlufsholm og Sorø ligger nok også i en mere bevidst herloviansk stræben hen imod korpsånd og en slags slægtsbevidsthed. Herlovianerne er i langt højere grad Trollebørn end Sorarnerne er Holberg-børn. Til trods for, at Balslev ikke tvivler på Herlufsholms og Sorøs værdi, anser han ikke kostskoleliv for at være det eneste rigtige. Tværtimod siger han:

— At opvokse i et godt hjem er fuldt ud så godt som at komme på kostskole. Kostskolen er til en vis grad en nødhjælp. Og en nødhjælp, der ikke er egnet for enhver.

Heller ikke undervisningsmæssigt er kostskolen uden svagheder:

— Det kan da forekomme, at der er brandflittige alumner, men i det store og hele er der et skel, sådan at skole-søgende er de mest samvittighedsfulde. Måske virker den tvungne læsetid lidt mod hensigten.

Men så har kostskolen andre fordele:

— Efter alt at dømme er der mere og varigere kammeratskab end på almindelige dagskoler — og det omfatter også de skolesøgende.

Balslev føler sig åbenbart lidt trængt, da han opfordres til at definere Sorøs særlige værdi, som også for ham er uomtvistelig. Det er hans gæst, der må nævne lærerkollegiets kvalitet, men han vil nok gå med til, at det har haft nogen betydning, at lærerne af mange forskellige grunde har været utilbøjelige til at søge andetsteds hen.

Lektor Balslev vil dog pege på to værdier, som ikke kan anfægtes, og som gør skolegang i Sorø til noget særligt:

— Den meget smukke natur og »stedets glørværdige historie«.

— Tror De også eleverne opfatter det sådan?

— Nej, men det kommer de til — måske mange år efter at de har for-

ladt skolen. Man lever ikke i disse goder uden at få del i dem.

Til afslutning fortæller Balslev et eksempel på, hvor utilbøjelige elever kan være til at indtage en positiv holdning, medens de endnu er bundet til at være der.

En, for øvrigt meget dygtig, elev beklagede sig til en lærer og sagde: — Det er ikke til at holde ud at være sådan et sted, hvor det skal forestille at være noget særligt og noget fint at høre til.

Læreren: — Skal det forestille det? Hvem siger det? Siger jeg det, eller siger mine kolleger det?

Eleven utålmodigt: — Nej, det siger De måske ikke, men det ligger i luften.

Anden internationale orgelfestival i Sorø kirke

Succes'en med orgelfestivalen i fjor endte med en opfordring til organist Knud Vad (s. 55) og de bevilgende myndigheder om at sørge for afholdelsen af en festival nr. 2.

Den omfatter i alt 12 koncerter; den første fandt sted mandag den 14. juni, og de følgende 11 koncerter afholdes på hver tirsdag fra 22. juni til 31. august.

Den første koncert blev en stor succes; kirken var lige så fyldt som ved afslutningskoncerten i fjor.

De medvirkende var domorganist Niels Aage Bundgaard, Aalborg, Pro Musica Kammerorkestret, Chorus Soranus, begge under ledelse af Knud Vad. Bundgaard har suppleret sin uddannelse ved Det kgl. danske Musik-konservatorium ved studier i Wien og Amsterdam. Pro Musica Orkestret består af 17 medlemmer og er især kendt for Louisiana-koncerterne. Chorus Soranus blev stiftet for ca. 3½ år siden og opstod som en sammensmeltning af flere vestsjællandske amatørkor. Også kgl. kapelmusicus Mogens Steen Andreassen og organist Gunnar Frello med-

virkede.

Ved koncerten foredroges populær og forståelig musik, værker af Händel, Bach og Mozart.

Musikinteresserede gamle og unge soranere opfordres til at overvære en eller flere af disse musikalske ydelser. En verden af skønhed vil åbne sig for dem.

— — —

Vi citerer her indledning og slutning af Berlingske Tidendes anmeldelse:

Sorø havde held i fjor med sine sommerkoncerter i den ærværdige gamle klosterkirke. I år er der lagt op til et endnu større arrangement, en hel festival med det internationalt berømte Marcussen-orgel som instrumentalt centrum. Hver tirsdag indtil udgangen af august er der kirkemusik-aften i Sorø Kirke, og flere af dem med fremragende udenlandske musikere.

Den første af sommerens koncerter fandt sted mandag den 14. juni uden udenlandske gæster, ganske vist, men vel til gengæld i sig selv sommerens største arrangement med både solister, kor og orkester.

— — —

Men ellers var aftenens begivenhed vel nok det lokale kors, Chorus Soranus', fremførelse under Knud Vads ledelse og støttet af Pro Musicakammer-orkestret af Mozarts Kroningsmesse. Det er et krævende værk både for kor og solister, og man kan ikke nægte, at begge parter havde svært ved at hævde sig i forhold til orkestrets klanglige volumen og kirkens akustik. Men det var alligevel et respektabelt resultat, der blev nået med et amatørkor af begrænset omfang. Knud Vad nåede med sine solister, Karen Gabe, Lone Due, Arne Elkrog og Poul Andersen og sit velinstruerede kor at give tilhørerne et tilforladeligt indtryk af messen, der kræver ikke så lidt i henseende til sikker korrespondance mellem solister, kor og orkester.

Tik-tak Batøk

Kr. Himmelfartsdag mødtes som sædvanlig herlovianere og soranere i Charlottenlund Skov til Fik-Fak-Batøk. Solen, skinnede, skoven var lysegrøn og jordbunden tilpas blød; man hyggede sig med en stille bajer og morgenbitter medens kæppene blev tilhuggede. Herlovianeren Paul Ammentorp, der leder dagen samt sørger for alt det fornødne, fløjtede, foretog opstilling og fik dannet 5 hold, der kæmpede drabeligt og længe. På det ældste hold vandt Perch-Nielsen efter et fint spil mod Schaumburg-Müller. Vinderne fra hvert hold samledes i slutrundet, de hakkede så dybt i, at kæppene næsten ikke var til at rokke, endelig vandt soraneren Eifer jun., der modtog den flotte sølvpokal af sidste års vinder, soraneren Chr. Faber-Rod.

Så var det tid til den medbragte frokost, der blev nydt i græsset med rigeligt øl og kold snaps, så en glad stemning forenede os alle i et fornøjeligt kammeratskab. — Efter endnu et par timers lidt mere afslappet kamp kørtes til Bakkekroen, hvor der efter traditionen spistes engelsk beuf og cha-teau neuf, der sluttes med kaffe og en de Luze i cognacsteltet, derefter ser man dejlig mildt på Bakkens øvrige forlystelser.

Det er i forhold til herlovianerne alt for få soranere, der har fundet ud af at glæde sig selv med denne årlige dyst; men så længe vi har Hagemann, der bruger spring og kejten, samt Eifer, Perch og Faber, klarer vi det nok.

Otto Schousboe

Soranerfrokosterne

den 3. juni 1971

Det var meget varmt den dag, så det blev 14 gammelsoranere — fra 1909 til 1956 — i skjorteærmer, som blev budt velkommen af formanden *Jonas Bruun*; det viste sig atter engang ved den

heltemodigt gennemførte sang, hvor hårdt vi savner Hebos myndige accompanement.

Jonas Bruun nævnte, at han fandt det naturligt at benytte soranerfrokosterne til at berette om begivenheder inden for det soranske fællesskab, og til en begyndelse fortalte han om den nylig overståede generalforsamling, hvis væsentligste punkt havde været udnævnelsen af *Thorlacius-Ussing* til æresmedlem. Det nye æresmedlem var til stede ved frokosten og hyldedes.

Formanden meddelte yderligere, at han efter konference med rektor og delvis af egen magtfuldkommenhed havde placeret Sorø-turen på en lørdag, endda grundlovsdag, og med det lykkelige resultat, at et større antal end i adskillige år, nemlig ca. 50, havde meldt sig.

Schjærff havde været på hospitalet, og selv om han nu var hjemme igen og har det tåleligt, mener han ikke længere at kunne påtage sig arbejdet med Soranerbladet. Der var nu under dannelse en redaktionskomité, bestående af villigt skrivende og korrekturlæsende skabninger, mens det egentlige samlande og koordinerende redaktionsarbejde ville blive overtaget af redaktør *Otto Fog-Petersen* fra Berlingske Aftenavis.

Formanden svarede derefter på *Saxtorphs* kritik i forrige nummer af bladet og startede med at fastslå, at det var et tegn på liv inden for Soransk Samfund, at der fremkom kritik — i døende foreninger var der aldrig nogen, der gad det. Han lovede at tage bemærkningerne op til positiv overvejelse; frokosterne er en levende organisme, og som alt levende har de grotider og stagnationsperioder. Han mente ikke, at de skulle erstattes, men nok at man også kunne finde andre former for sammenkomster, vel efter normal arbejdstids ophør, der kunne skabe kontakt til en videre kreds end

vi, der kunne løbe fra kontoret 2 timer midt på dagen.

Grüner ville hilse velkommen nyt liv og nye mennesker ved vore sammenkomster, som han satte uhyre megen pris på; vi har her en form for samvær og samfølelse, som man kan bygge videre på, og hvis det laves rigtigt og gennemtænkt, var han overbevist om, at der med dette udgangspunkt kunne skabes noget, som ville være til gavn både for de gamle og de unge.

Clausen havde troet at skulle præsidere og ville da ikke brænde inde med sin velkomst om solskin, eksamenslæsning i bagende varme, sammen med en pige i en båd ovre i sivskoven. (Der forlød intet om opnået karakter). Desuden efterlyste han, hvor *Boulangers* brev nu befandt sig.

Saxtorph takkede formanden for den positive modtagelse af de kritiske bemærkninger; også han betragter frokosterne som en god og levende ting, men havde altså ment, at tiden var inde til en lille saltvandsindsprøjtning. Han fastslog med synlig selvglæde, at det var lykkedes at skabe diskussion om emnet, og at *Thorkild Hansen* var kommet just i anledning af referatet fra sidste gang.

Schousboe spurgte, om bladet ikke kunne annoncere Batøk-kampen med Herlovianerne lidt ivrigere. Efter beskrivelsen af vejrlig, frokost og påfølgende Dyrehavsbakketur at dømme, lod det virkelig også at være værd at slå på tromme for.

Nede i min bordende talte man historier om O. B., Thomsen og andre lærere; her viste aldersforskellen sig på en pudsig måde. *Hansen* (56) kendte kun »Fatter« (= O.B.) af omtale, og han og jeg (40) havde andre øgenavne for lærerne end *Bjerrum* (24). I hans tid havde de pågældende været unge mennesker, og han havde derfor et helt andet indtryk af dem, end vi der huskede dem som gamle mænd. Imens hørte mit højre øre snakken gå livligt

Studenterne 1971

Forreste række fra venstre: Iris Askjær, Lis Damm Jensen, Annette Petersen, Anne Grethe Juul Pedersen, Kirsten Nielsen, Kirsten Vallentin Jensen, Lisbeth Andersen, Kirsten Jørgensen, Hanne Winther Nørgaard, Dorte Winther Nørgaard, Jane Bruun, Kirsten Christophersen, Mette Hohwy, Ka-

rin Mortensen, Inger Gelstrøm Christensen, Helle Sørensen, Anette Thanner, Else Lawaetz, Jane Hansen.

Anden række: Jens Geisler, Ulrik Berggreen, Kim von Binzer, Poul Erik Nielsen, Ole Riis, Michael Wanscher, Thorbjørn Redaelli, Peter Nielsen, Kim Kanstrup, Jørgen Algren Petersen, Finn Sønderstrup, Hans Lasse Pedersen, Peter Dahm, Lasse Finn Jensen,

Jacob Jacobsen, Thomas Ibsen.
 Tredie række: Jørgen Tybrind Jensen,
 Aksel Skjoldan, Lars Johansen, Morten
 Dambæk, Steffen Monrad, Asbjørn
 Brandt, John Kondruo Petersen, Arne
 Juul Jensen.
 Næstbagerste række: Steen Ulrik Palm,
 Bjarne Jensen Nøhr, Peter Abraham-
 sen, Flemming Juhl, Per Gert Nielsen,
 Ludvig Wedell-Wedellsborg, Ole Lys-

gaard, Allan Schönbeck, Palle Dybdal
 Rasmussen.
 Bagerste række: Henrik Nygaard-Pe-
 dersen, Allan Flensburg, Kim Melby,
 Ole Juul-Møller, Court Pedersen, Tor-
 ben Davidsen, Helge Bramsen, Martin
 Munk Hansen, Anders Gottlieb, Jens
 Jørgen Pedersen, Finn Hauberg.
 Der mangler én student på billedet,
 nemlig Mads Werner.

med historier om Johs. Brønsted og andre kammerater og vist nok også lærere.

N. Sx.

og den 1. juli 1971

Der må nu være noget om det, der blev sagt sidst om den stimulerende virkning og den forøgede funktionsdygtighed, for denne frokost, hvor både *Elen Vibeke Jensen* og *Bodil Wille-Møller* var til stede, blev en af de mere festlige sammenkomster, med snakken, taler, latter og tilråb fra de 16 deltagere (1909—66). Nu var det jo første gang, vort nye bestyrelsesmedlem *Bodil* var med, så *Jonas Bruun* bød hende og den ny redaktør *Otto Fog-Petersen* særlig velkommen, samtidig med at skolen fik sit leve og sin skål. Ved denne lejlighed indførte man kækt den nye og gode tradition at drikke skålen i snaps.

Jonas Bruun havde været til translokation og ville i den anledning gerne ride en af sine kæpheste: Når gamle soranere kom på besøg på skolen, så de drengene med langt hår og kunne nemt hefte sig ved denne uvæsentlige, rent ydre ting og derpå fælde en dom om det indre. Selvfølgelig går drengene med langt hår! Vi andre fulgte også moden blandt vore jævnaldrende; men det siger ikke en pind om de unge menneskers indre værdi. Når man kommer til at tale med dem, så er de af den bedst mulige indsigt, venlige og rare — også dem med det længste hår. »*Jeg tigger og beder om, at vi her i Soransk Samfund springer det med håret over*« og tager stilling til dem efter, hvad de indeholder, og ikke efter hvordan de ser ud. (Nu kan *Bruun* jo kalde det en kæphest; det er en tilbundsgående menneskelig indstilling, som allerede mange i Sor. Samf. har nydt godt af).

Rektors tale havde givet et udmærket indtryk af det betydelige og gode arbejde, der gjordes på skolen på begge sider af katedret. Det havde været rø-

rende og betagende at være med og høre de gamle sange, også »*Concinamus o sodales*«, selv om det hverken dengang eller nu var alle, der forstod teksten — og da slet ikke matematikkerne. Det var et privilegium at komme til denne højtidelighed, hvor han — foruden rektor — var eneste officielle taler, som formand, på trods af at Soransk Samfund for drengene måtte repræsentere fortiden.

Dégn havde været til 50-års jubilæum, hvor man havde haft det imponerende fremmøde af 15 ud af 17 mulige. Just dette hold havde været *Marcus Pedersens* første, og han var selvfølgelig æresgæst og havde holdt festtalen og dér givet et stærkt indtryk af problemerne for den unge lærer og af sin forståelse netop for kostskoledrengene. Derpå rejste *Dégn* spørgsmålet, om vi »gamle« ikke kunne virke skræmmende over for nyankomne ved frokosterne, skulle vi ikke i højere grad tage dem under armen og få dem til at falde til (*Saxtorph* påstod, at han altid lavede »slyngelstue« til samme formål).

Bugge fortalte derefter erindringer fra sin skoletid, da han i 1905 kom fra Grønland for at gå i skole langt væk hjemmefra; det var realistisk, om uretfærdigheder, ufortjente prygl, lærere, der havde forløbet sig, noget var ligegyldigt, men andet var ting, som kunne blive »Tilgivet, ja, men ikke glemmt; for det kan jeg ikke«. Men han havde ikke taget skade eller fået komplekser; og fordi hans minder ikke var rosenrøde, så var hans taknemlighed over de værdier, skolen havde givet ham, så meget større og hans kærlighed til Sorø så meget stærkere. *Bruun* fandt, at det var klogt og rigtigt af *Bugge* at drage også denne side frem og i en sådan form; det var vigtigt, at vi ikke tog tingene for hvordan de så ud, selv de bitre, men som de var. Og vi har da måske også ved drillier og lignende mangan gang drevet lærerne op i en spids.

Lægen *Kindt* takkede *Bugge*, men understregede, at dengang var man ikke *in*, hvis man ikke havde fået endefuld; det var jo fælles kost. Derefter cause-rede han om, hvilke sære mennesker, der vælger hvilke sære specialer — især blandt læger — sat op i modsætning til »vi normale« (latter-).

Næste frokost er torsdag den 5. august kl. 12,15. N. Sx.

30 års studenterjubilæum

Det er da egentlig ikke noget særligt at fejre, men alligevel var det på jysk initiativ lykkedes at få samlet en kreds af studenterne fra 1941.

Til stede var *Jørn Stege Nielsen*, *Torsten Raaschou* og *Erik Sanders*, alle fra *Jylland*, endvidere *Wessmann*, *Suhr*, *Paaske*, *Inge Lyngman*, *Blume*, *Heller*, *Troels Larsen*, *Jytte Pedersen* og *Mac*. Festlighederne var fordelt over lørdag og søndag den 12.—13. juni. Ved en lykkelig tilfældighed mødtes vi i *Fra-tergaarden* lørdag eftermiddag netop som et længere lærermøde sluttede. Dette gav os chancen for at hilse på en række af de kære ansigter, og der blev oven i købet tid til, at lektor *Molde* gav os alsidig lektion i *Haslev-kultur* (et emne han jo kender godt). Lørdag aften formede sig ikke som jubilæer har for vane, idet aftenen blev ramme om en herlig diskussion mellem *Paaske* og *Jørn* om teologiske problemer — ingen kedede sig!

Søndagen startede med gudstjeneste i *Sorø Kirke*, hvor beklageligvis det kneb lidt med at komme rettidigt. Kirken er den samme, men det skæmmer unægteligt at præstens tale skal komme gennem højttalere, som forvrænger sproget til uforståelighed. Efter kirkegangen viste *Sanders* rundt på Hovedbygningen og fortalte lidt om de ændringer, som er synlige i forhold til vort sidste besøg for 5 år siden. Med særlig glæde beså vi den nyafslørede buste af rektor *Raaschou-Nielsen*.

En medvirkende årsag til en dejlig tur var, at to hustruer var mødt frem, vi siger dem tak og lover, at der i næste indbydelse skal stå »hustruer medbringes« *semper ardens*

Sorø-turen

Grundlovsdag var der *Sorø-tur* med ca. 50 deltagere. Det var et godt tal, og der var en fin blanding af årgangene. Tallet var godt, fordi det var så stort, at det virkelig gav fornemmelse af fællesskab og udflugtsstemning, og det var dog ikke større end overkommeligt i tre afgørende forhold. Vi kunne nå at hilse på og snakke med hinanden, vi kunne alle høre taleren, og vi kunne være sammen til frokosten. Taleren var lektor *Luja Balslev*, som på to små timers byvandring gav os en masse levende stof om svundne tiders bygninger og mennesker. Ind imellem de mange sikre oplysninger, *Balslev* som historiker gav os, vovede han nogle interessante formodninger. Et par af dem skal nævnes her. Den ene gælder planlægningen af torvet. Dets anlæg i den udprægede renæssanceby med *Søgades* åbning midt på torvets side tyder på, at vi kun har halvdelen af det torv, det egentlig skulle være blevet til. Og hvis der ikke i flere hundrede år havde været for sumpet til at bygge ned bag *Svegårds* og hotellets gårde, ville renæssancetorvets idé nok have været helt gennemført med gaden mellem *Storegade* og *Klosterporten* midt ind på to af torvets sider.

Den anden formodning, som skal nævnes, gælder *Regensen*. Den står nu afbanket for puds og temmelig hæsleg, indtil en restaurering bliver gennemført. Men træværket er i stand til at fortælle noget, og forskellen i stolpernes tykkelse viser, at *Regensen* oprindeligt har haft 16 bindingsværksfag i stedet for de nuværende 18. Og dermed kan bygningen aldersbestemmes meget bedre. Det gamle bindingsværk

aflægger et vidnesbyrd, som styrker formodningen om, at Regensen må være fra 1600-tallet, antagelig allerede fra 1642, da den nævnes som bolig for Albert Mejer, professor i græsk ved Akademiet.

Turen sluttede med hyggelig frokost i skovfogedhuset i Sorø Vesterskov. Her takkede formanden Jonas Bruun både lektor Balslev for fremragende ledelse af slentreturen mellem de historiske minder, og Ilse og Knud Raaschou-Nielsen for deres redbonne og uopslidelige gæstfrihed.

Fraternitas Soranas 35. stævne

På stævnets første dag, den 25. maj, bød *Krog* velkommen. Han beklagede, at vi ikke havde Juul, men derimod Paaske (præsten fra Haslev) iblandt os. Normalt kom Jul før Paaske, denne gang var det omvendt. Juul indfandt sig dog senere.

Ved aftenmødet fortalte *Oluf Paaske* inciterende om armenierne, det skæbneramte folk, omtalte den danske indsats blandt dem (Paaske har i mange år været missionær i Libanon) og illustrerede det sagte ved en række farvebilleder.

På stævnets anden dag holdt *Johs. Toftager* andagt over Jeremias 25.

Sor. Samf.s tidligere formand, *A. Kann Rasmussen*, holdt derefter et særdeles indholdsmættet og interessant foredrag: »Nogle soranere i forrige år-

hundrede«. Kann omtalte undervisningen på skolen fra 1822 og karakteriserede en række soranere og deres ikke ubetydelige virke. En af dem, Jens Rudolf Petersen, fik. bl. a. Dreyfus-affæren sat i gang; han kaldte sig Willy Gretor, og Kann anbefalede at læse en bog, som soraneren Ernst Mentze havde skrevet om ham, »Livets lykke er at føle taknemmelighed — at få lov til at udfolde denne«, dette mente Kann var noget centralt.

Eftermiddagsturen gik over Slotsbjergby kirke med dens meget moderne altertavle videre til Sorø. På skolen glædede vi os over Per Linnemann-Schmidts vellignende buste af rektor Raaschou-Nielsen — og vi besøgte til sidst den smukt beliggende Bromme kirke.

Om aftenen berettede Jens Juul om to særprægede ture, hvor han havde været rejseleder. Den ene gik til Rom, den anden til Israel; her trådte *Ebba* og *Waage Beck* til og gav os et levende indblik i Bibelens lande, særlig i Israel.

Kulminationen nåedes, da *Helge Dahn* læste brudstykker af egne værker, forfattet af ham i 12-års alderen. På mesterlig vis skildrede han skolens hverdag, så den trådte lyslevende frem for os, alt set med en 12-årig discipels øjne.

Stævnets tredje dag indledtes med andagt af *Waage Beck* ud fra Jeremias 18. Ved den efterfølgende generalforsamling genvalgte den siddende bestyrelse. Man diskuterede næste års stævne, der agtedes afholdt 24.—26. maj 1972 på Fuglsang eller Løgumkloster, hvis adgang kunne fås.

I alt 14 fratres og 13 sorores deltog i stævnet. Som vejret var ret ugunstigt, blev som følge deraf heller ikke humøret det bedste; dertil savnede vi for mange, bl. a. Paul Nedergard og Gabriel Lind; og vi mindedes i tankerne to, der siden sidste stævne var afgået ved døden: Engsig-Karup og H. P. D. A. Hansen.

Det skal dog siges til slut, at vi ved stævnet stærkt følte værdien af sammenholdet i fællesskabet var det bedste, vi ved.

Krog-

Min skoletid

Af Poul Schjærff

II.

ACADEMIA SORANA

Det vil føre for vidt at anføre disse, hvorfor jeg nøjes med denne: »Luther fødtes som bekendt, mens hans forældre var fraværende p åen rejse til Eisleben« — en vanskelig fødsel!

Henrik Frimodt bragte med sig et pust fra den store verden — Kongens København. Han ankom velsoigneret og velpomadiseret, og da han havde været lærer for prins Valdemars børn, indbragte dette ham i en ung alder et ridderkors, hvorfor de »opfindsomme« drenge gav ham øgenavnet »Ridderen«. Man forholdt sig til at begynde med noget skeptisk, men snart veg dette for en positiv venlig indstilling.

Hans undervisning i dansk og fransk var frisk og fornøjelig, han forstod at bringe liv og stemning i klassen. Når en elev skulle starte, sagde han ofte: »Kør med lammene«, og en brøler modtoges med: »Nu be'er jeg om mine himmelblå bukser« (stammer fra Gustav Wied: Første Violin 1898) — og af og til indflettede han i tilslutning til stoffet små kulturhistoriske bemærkninger.

Han gav sig i ikke ringe grad af med sine elever, og ved Kongeballerne var han en færdig og livsglad deltager (Engang spurgte en akademijtjener os: »Vil I ha' en tår te?« — med den ene hånd holdt han på bakken, mens han med en af fingrene på den anden hånd foretog en udrensning af et næsebor).

I III. kl. gav Frimodt værdifulde prøver på vor guldalderlitteratur (Årsskrift 1905:58) — til stor glæde for mig; som vikar på skolen i min studentertid kunne jeg drage nytte af hans altid redebonne hjælpsomhed, og meget af det, han gennemgik, har jeg senere haft glæde af.

Gad var tillige bibliotekar ved det store bibliotek. Engang spurgte en elev, om han måtte låne Boccaccio's Dekameron. »Gerne«, svarede Gad, hvorpå han kom anstigende med en udgave — på italiensk. Eleven stod med håret ned ad nakken.

I V. og VI. klasse var han vores historielærer — lærebøgerne dengang var fulde af navne, årstal og sproglomster.

(Fortsættes).

In memoriam

Pastor Wamberg's erindringer her i bladet får mig til at meddele et træk om rektor Blichert.

Det var dagen efter juleferien, i januar 1894, at jeg, efter at have løbet på skøjter på Flommen, i gymnastiksalen ved et kraftspring brækkede højre ben og kom på sygehuset.

Dagen efter kom rektor — jeg erindrers hans store »barkede« noget brunlige ansigt — og sagde til mig: »Er det dig, din lille stakkel, der har brækket benet?« — »Nej, det er kun forstuvet« — brækket var det. Det er det venligste ord, jeg i Sorø (Honi soit qui mal y pense) har hørt af en lærer, og det eneste besøg af en lærer på sygehuset — dog et adskillige år senere — jeg oplevede.

Nogle dage efter, en søndag formiddag, kom forstanderinden, fru Jensen, og med tårer i øjnene fortalte hun, at rektor var død. Han havde just tilsagt nogle gymnasiaster, deriblandt Johs. Engel (senere provst ved Frederiksberg

kirke) til at »stille« hos sig. Kort efter døde han.

Vedrørende det Wamberg fortæller om Zoffmann undrer det mig. Jeg havde ham som lærer siden 93 i 4 år og har aldrig hørt om hans »tagen frugt« fra eleverne, eller at han var særlig på vagt over for rygere. Han var, som både Steincke og nu Schjærff skriver, en dygtig lærer, der forstod at holde respekt hos sine amfiteatralsk siddende elever.

Jeg er tilbøjelig til at mene, at Steinckes beretning om, at man, når snyderi skulle forebygges, ved at bøgerne stilledes i vinduet, forinden rev et blad ud med et pågældende stof, er en myte.

Måske er der grund til at tænke, at når man i et anset blad som nærværende med værdifuldt biografisk stof ikke i lærernes eftermæle hæfter sig ved de træk, som for drengen er så væsentlige — skavankerne, må disse ses på datidens baggrund. Man husker, hvordan »hver« lærer havde sin måde at give lussinger på (og dem tog man ingen skade af), men det berettiger ikke til at anse dem for inhumane.

C. Bistrup (s. 1900)

Der bankes, reparereres og forbedres altid i kirken

I Sjællands Tidende skriver sognepræst Paul Honoré som svar på en kritisk artikel bl. a. følgende:

Det forunderligste ved byens ældste hus er ikke, at det er 800 år gammelt og rummer minder om meget væsentlige dele af danmarkshistorien, men at det den dag i dag fungerer som en levende kristen kirke. Vi oplever, at turister står uden for kirkedøren og bander over, at kirken er i brug som kirke, men det er den altså. Den er ikke noget museum. I et år som indeværende holdes der 105 gudstjenester,

40 bryllupper, 50–60 begravelser og 15–20 koncerter, altså over 200 arrangementer, i Sorø kirke. Vi er først og fremmest et hus med en funktion og dernæst en turistattraktion. Alt det turistmæssige kommer i anden række, selv om vi gerne vil gøre det så godt, vi kan, for alle.

Ydermere vil det i et så stort gammelt hus være sådan, at der altid bankes, repareres og forbedres et eller andet sted. Sådan har det været i århundreder, og sådan vil det blive ved at være.

Når klapstolene f. eks. i øjeblikket står nede i søndre korsarm og ikke oppe i magasinet, skyldes det, at blytækkerne arbejder på taget på kirkens søndre side. Der er fare for, at de kan blive tilsmudset af regn og skidt.

Kortribunen, som er et arvestykke fra den gamle udgave af Sorø Husholdningsskole, står i kirken, fordi den bruges ved koncerterne, og fordi det er nok så bekosteligt at få den transporteret fra kirken og over på et af akademiets lofter. Arbejdskraften skal, som ret og rimeligt er, betales.

Kirkens forhal og vestpartiets »sure hjørne« er ganske rigtigt i dårlig stand. Derfor har menighedsrådets kirkeudvalg også rejst sagen om et våbenhus. Der foreligger nogle skitser fra den kongelige bygningsinspektørs hånd, men man vil meget gerne, at der nu virkelig tages fat på disse spørgsmål. Man mener også, at kirkerummet vil vinde i skønhed ved, at orgelpulpituret bliver frilagt, og forhallen kommer med ind i kirkerummet.

Endvidere har menighedsrådet fremsat ønske om, at Rosenkrantzepitafiet, som ligger i Just Høghs kapel og er årsagen til, at dette holdes lukket, arbejdes og genopsættes i nordre korsarm. Just Høghs kapel er så dejligt et rum, at det er en skam, at turisterne ikke får det at se.

Endelig har menighedsrådet ved dette års kirkesyn rørt ved spørgsmålet om

udtørringsskaderne i træværket, der stammer fra, at vi som moderne mennesker stiller krav om varmegrader, der får det gamle træ til at arbejde og slå revner.

Lad os lige se på, hvad der faktisk inden for de sidste 7 år er nået i Sorø kirke under kurator Kochs ledelse:

- 1) Nyt blytag af fremragende kvalitet.
- 2) Kongekisterne historisk undersøgt, restaureret og opstillet på en ny og smukkere måde.
- 3) Nyt alterparti.
- 4) Et præsteværelse oven for munke-trappen.
- 5) Prædikestolen med lydhimmel restaureret. Den var udsat for angreb af orme i træværket.
- 6) Tingene i Absalons skab gjort i stand. Der var kondensvand i montren, og der arbejdes med planer om en ny montre. Forhåbentlig kommer den snart, for på dette punkt er turisterne ekstra utålmodige.

Ud over disse ting har menighedsrådet sørget for hynder på kirkebænkene og en forbedring af kirkens høreanlæg, så alle normalt hørende kan få fat på, hvad der siges i kirken, og de hørehæmmede få en bedre hjælp end hidtil.

I de kommende år er der skaffet penge til følgende opgaver:

- 1) Oprydning og ordning af gravkældrene.
- 2) En ombygning af orglet, der har lidt meget af de ovenfornævnte udtørringsskader.

Og endelig er kuratoriet og menighedsrådet ved i denne sommer at fuldende arbejdet med kirkens ligkapel, så bygningen kan være vel vedligeholdt og fremtræde noget smukkere.

Gamle Soranere og soranske noter

Som repræsentanter for 50 års jubilæer ved afslutningshøjtideligheden

den 17. juni var mødt: Lektor H. C. Andersen, Viborg, brandchef Jan Ammitzbøl, Kbh., sagfører C. C. Clausen, Næstved, læge Ove Clausen, Vorbasse, civilingeniør W. Scherfig, Kbh., og red. Har. Skodshøj, Viborg, samt dir. Eigil Marquard, Kbh.

Efter en inspicerende og kritisk vandring skolen rundt, bl. a. for at aflægge en reverens for busten af holdets gamle rektor, Raaschou-Nielsen, indtog jubilæererne frokost i »Støvlet Katrines kro« ved Kongebroen. Det blev alle tiders æggekage med purløg. Jan Ammitzbøl og fru Inger var vært ved en festmiddag om aftenen i hjemmet på Københavns Hovedbrandstation bag Rådhuset.

*

I det andetsteds placerede referat fra afslutningshøjtideligheden, som det nu officielt hedder, og ikke hverken translokation eller dimission, burde være medtaget nogle for mig tilfredse bemærkninger om studenternes opførsel, påklædning osv. Det kan måske gøres med et par tal:

Af de 65 studenter var de 20 piger. I 1921 var der 3 piger af 26. 4 af de mandlige studenter havde fuldskæg, ca. 20 havde gammeldags kort hår, et stort tal havde lange lokker til skulderen, en enkelt havde smalt pandebånd til at holde fagerheden på plads. En af pigerne var i grøn, en i gul, en i rødbrøget, og de øvrige i hvide kjoler. Ingen i synlige »hot pants«. Langt det største tal bar studenterhue. En gik op og hentede sit eksamensbevis i gråblå skjorte uden jakke, men ellers var alle de mange dimittender i skolens uniform, de fleste med hvidt slips, en del i de nu tilladte grå benklæder. H.S.

*

Tage Christiansen (s. 1920) har for Lademanns forlag forfattet bogen Danmark Dejlignst —. Det er en meget flot og meget velskrevet bog, men endnu mere er det værd at bemærke, at de 66 forslag til turistture i Danmark, som

den indeholder, er usædvanlig konstruktivt og klart fremsatte. Der er gode billeder, der er detaljerede kort, og der er meget præcise oplysninger i teksten. Danmark Dejligst — er en fortræffelig håndbog, som på grund af rigdommen i indhold og pragten i udstyret er særlig egnet som gavebog.

*

Civilingeniør Peer Kornbeck (s. 1933) er med virkning fra 1. juli udnævnt til administrerende direktør for Wright, Thomsen & Kier.

Residerende kapellan ved Jesuskirken i København Mogens Vagn Christophersen (s. 1924) tager sin afsked fra 31. august.

Undervisningsdirektør Sigurd Højby tager 31. juli sin afsked efter 41 års tjeneste i gymnasieskolen. Sigurd Højby var 1954 til 1958, da han blev øverste leder af gymnasieundervisningen, rektor for Sorø Akademi Skole.

*

Den såkaldte lille translokation fandt sted 15. juni. Rektor Arne Østergaard kom i sin tale ind på 5-dages ugens praktisering. Af »Dagbladet«s referat citerer vi:

Vi har opdaget, at de ældste elever i højere grad har forstået at udnytte 5-dages ugens muligheder for selvstændige arbejder.

Færre ældre end yngre elever tager hjem i weekenden. Godt en tredjedel af eleverne bliver her om søndagen, og nogle formår at læse lidt mere end de lektier, de kom til at mangle i ugens løb, og udvikle sig, sagde rektor.

Rektor Østergaard havde dog også nogle ulemper at drage frem. Vi har haft episoder og oprin, som vi godt kunne have undværet, og som vi håber at kunne undgå til næste år, efterhånden som vi er blevet mere vant til at administrere den gyldne frihed.

Derimod fandt rektor ikke, at man på akademiet har mærket det såkaldte sorte år for studenterne. Det skyldes måske, at vi endnu kan få lov til at

opretholde visse regler, ro i læsetiden og rimelig sengetid.

I sin tale forberedte rektor Østergaard alumnerne på, at det kunne komme til at koste væsentligt mere at bo på skolen. Endnu er der kun tale om et forslag, og afgørelsen skal træffes af finansudvalget. Han håbede, at dette kunne opildne alumnerne til en større indsats.

*

Harald Skodshøj (1921) var, skønt afgået fra aktiv tjeneste, den, der repræsenterede Hedeselskabet ved jubilæumsfesten på 100 årsdagen 11. juni for stiftelsen af aktieselskabet Egeriis plantage. Skodshøjs afhandling i Hedeselskabets tidsskrift om plantagen er i forbindelse med jubilæet kommet i særtryk som et smukt illustreret lille skrift.

*

Ove Arup (s. 1913), seniorchef i det store britiske rådgivende ingeniørfirma Arup & Partners, er blevet »knighted« og er altså nu Sir Ove. Kyndige folk mener, at Arup er den første soraner, der er blevet Sir, men måske er nogen i stand til at nævne andre eksempler?

*

Medarbejdere hos professor, dr. phil. Arthur Arnholtz (s. 1920) ønsker at hylde ham i anledning af 70-års dagen 28. november og vil gøre det ved at udsende nogle af hans vers- og sanghistoriske afhandlinger i fotografisk optryk.

*

Talen ved Dansk Samvirkes Kronborg-fest holdtes i år af Erik Seidenfaden (s. 1928).

*

Kunstmuseet i Sorø har foretaget en omhængning, og der er ophængt et par nyerhvervelser af Arne Johannesen (r. 1924) og C. V. Stubbe Teglbjærg (r. 1910).

*

På Sorø menighedsråds vegne har sognepræst Paul Honoré over for Sorø

Akademis Stiftelse rejst spørgsmålet om at få bygget et våbenhus — ude på kirkegården omkring den udgang, der allerede findes — således at den nuværende forhal kan sløjfes og inddrages i kirken. Ingen venter, at planen kan gennemføres de første fem år.

*

Årsskriftet fra Sorø Akademis Skole forelå færdigt hen imod skoleårets afslutning. Det er på 53 sider og indeholder som sædvanlig de vigtigste oplysninger om skolen og undervisningen. Det hele er stillet klart og overskueligt op — tilsyneladende uden at der mangler noget.

*

Mag. art. Niels M. Saxtorph (s. 1940) er pr. 1/8 1971 udnævnt til ammannens ved Historisk Institut ved Københavns Universitet med særlig henblik på antikkens historie. Saxtorph har under samme dato fratruddet sin stilling på Tøjhusmuseet.

Dødsfald

Underdirektør Erik Wagner

* 13. oktober 1909 — 5. februar 1971

Erik Wagner var søn af en af de kendteste ældre soranere, kontorchef Ludvig Wagner (1872—1954, s. 1891), der ved hver generalforsamling i Samfundet rådede til ikke at anbringe Samfundets midler på ét sted, men sprede dem — ud fra et ordsprog i Prædikernes Bog (Kap. 11, 2): Del dit gods i syv, otte dele, thi du ved ej, hvad ondt der kan ske på jorden.

Erik Wagner kom på Sorø 1921 og blev student 1928. Han uddannedes som forsikringsmand og avancerede fra fuldmægtig — over prokurist og kontorchef — til underdirektør 1967.

*

Kredslæge Harro Harrsen

* 1. november 1904 — † 20. februar 1971

Harro Harrsen optoges 1917 på Sorø i 2. ml. og studentereksamen 1923. Som faderen studerede han medicin. Hans livsgerning faldt i Herning, hvor han var såvel praktiserende læge som kredslæge og jernbanelæge. Han var tillige bestyrelsesmedlem i en lang række faglige organisationer.

*

Proprietær Johan Prah

* 25. januar 1900 — † 5. marts 1971

Efter skoletiden på Sorø 1911—18 uddannede han sig ved landvæsenet. I mange år besad han Fælleseje ved Saksøbing, senere en stor gård ved Vordingborg. Denne købtes af Vordingborg kommune, hvorefter Prah erhvervede den skønne Selagergård, Igel-sø ved Holbæk.

I de første par år drev han selv gården, men udlejede senere jorden og tog hvert efterår til Tenerife, hvor han og hans hustru boede, indtil det var blevet forår herhjemme igen.

Han døde på Tenerife og ligger begravet der.

*

Dr. phil Svend Schmidt

* 29. februar 1896 — † 6. marts 1971

Kort efter sin 75 års fødselsdag døde dr. phil. Sven Schmidt. Efter skolegang på Sorø fra 1907 tog han 1912 realeksamen. 1919 blev han cand. pharm., 1932 dr. phil. Ti år i forvejen knytteeds han til seruminstitutet og avancerede fra assistent over laboratorieforsker til afdelingsforstander. Tillige var han kommitteret i Landbrugsministeriet. Han var en betydelig videnskabsmand, der har opfundet vaccinen mod mund- og klovsyge.

Han besad dertil en humanistisk dan-

nelse; han var særlig kyndig i Frankrigs historie og skrev i »Berl. Aftenavis« en række kronikker, der indholdsmæssigt som stilistisk var af høj kvalitet. Vi hører om franske konger, om deres elskerinder og dronninger, om diplomater (som f. ex. Talleyrand).

Soransk stof har han behandlet i »En henrettelse i Danmark for 100 år siden« — en skildring af morderen Lars Gabrielsens henrettelse på Galgebakken mellem Sorø og Pedersborg 1861. Sven Schmidt tillod mig at bringe dette arbejde i Sor.-Bl.

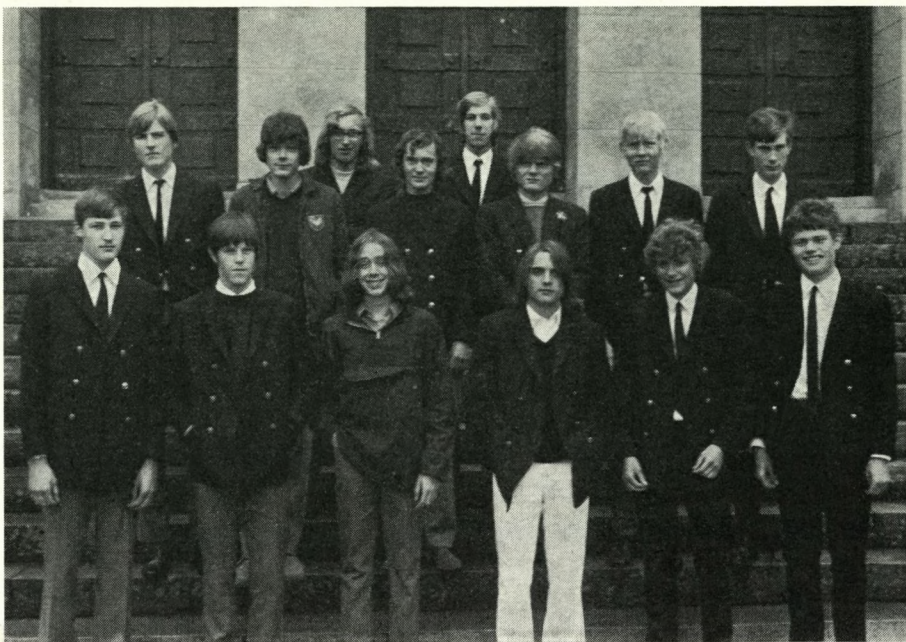
P. Sch.

Generalkonsul, dr. phil.

S. Th. Holst-Weber

* 12. oktober 1886 — † 17. marts 1971

I en omtale af Holst-Weber (Danmarksposten, 1971, nr. 3) hedder det: »Den sidste tid var han træt, men han ville gerne leve, og han havde sandelig en rigdom af oplevelse og viden at leve med.« Lærersønnen fra Allindelille på Ringstedegnen gik på Sorø 1898 —1904. »Hans sjællandske oprindelse gav, trods de mange år ude, til det sidste hans sprogtonen en egen adel« (ovennævnte nekrolog).

3. real 1971

Bagerste række fra venstre: Tom Nielsen, Jens Ulrich Pedersen, Henrik Hilgissøe, Uffe Jensen, Michael Tillitz Olsen, Preben Lund, Hans Henrik Mortensen, Niels Dyrland Jacobsen.

Forreste række: Bo Quirinus Jensen, Kjeld Petersen, Børge Blume-Jensen, Anders Lindstrøm, Ib Mathiesen, Jan Lorentzen.

Der mangler på billedet Steen Andersen, Peter Schiøtt Eliassen og Jan Malthe Sørensen.

24 år gl. blev han (1910) cand. mag. i fysik, og efter en kort tid ved Polyteknisk Læreanstalt (bl. a. hos professor Martin Knudsen) drog han til Holland og knyttedes 1914 som fysiker ved N. V. Philips glødelampefabrik i Leiden. 1916 blev han dr. phil. ved Københavns Universitet med vennen Niels Bohr som opponent; fra 1917 virkede han atter i det hollandske erhvervsliv som direktør for en række store industri- og handelsvirksomheder i Leiden.

1933 blev Holst-Weber dansk konsul i Leiden; leder af Danmarks konsulære repræsentation for Nederlandene 1940; geenralkonsul 1942; handelsrådgiver ved det danske gesandtskab i Haag 1947, ved ambassaden 1956—64.

Mange andre hverv blev ham betroet (bestyrelse, delegeret), og han bevarede stadig forbindelsen med hjemlandet.

»Holst-Weber var et vidende menneske. Han havde tilegnet sig sin tids viden i kærlighed dertil og på en måde, som gjorde ham selv tidløs. Han blev 84, men blev aldrig gammel. Gennem ham var for de yngre megen fortid også nutid. Derfor er tabet så stort.«

*

Fhv. provst Michael Brandt

* 23. juni 1880 — † 3. april 1971

90 år gl. døde fhv. provst Michael Brandt den 3. april. Han var lærersøn fra Sigersted og tog 1899 studentereksamen fra Sorø. Han var lærer ved og forstander for Varde Forskoleseminarium i årene 1907—15. Derefter var han sognepræst et par steder og tillige fra 1924 provst for Fjends Herred. Han tog sin afsked 1950.

Han dyrkede sine mange litterære

interesser, der særlig koncentrerede sig om Grækenlands og Ægyptens gamle kultur.

*

Fhv. amtslæge, dr. med.

Max Christiansen

* 30. september 1889 — † 30. april 1971

Max Christiansen, student fra Sorø 1906, praktiserende efter sin embeds-eksamen et års tid i Frederikshavn, var derefter en række år (1917—25) i København, tog embedslægeeksamen 1919, blev dr. med. 1923, opnåede specialist- anerkendelse 1924 (intern medicin). I årene 1925—28 var han amtslæge i Ribe; derefter blev han kreds- læge på Frederiksberg og amtslæge i Københavns amt 1928—59, samt ledende skolelæge ved Frederiksberg skolevæsen 1939—59. Han har foretaget flere studierejser og været skibslæge på ØK's »Jutlandia« og »Falstria«. I København udfoldede han gennem mange år et travlt og dygtigt virke på de social- medicinske og retsmedicinske felter, der hørte ind under en amtslæges embedsgerning. Han var særlig interesseret og gjorde et stort arbejde m. h. t. forebyggelse af epidemier.

Han beklædte en overordentlig lang række hverv, var censor ved Universitetet i hygiejne og retsmedicin og tog også en del humanitære opgaver op.

Man forstår, at han vanskelig kunne få tid til at færdes i Soransk Samfund; dog gæstede han i de senere år af og til frokostmøderne, hvor han altid beklagede, at han ikke i tilstrækkelig grad kunne omgås soranere, og han takkede hver gang Samfundet og skolen — med en lun, stilfærdig humor.

*

Bestyrer Poul Kjelgaard-Petersen

* 29. november 1894 — † 17. maj 1971

Poul Kjelgaard-Petersen, der 1912 tog realeksamen i Sorø, var fra 1949 ejer af en maskinstation i Fredensborg; siden 1933 havde han været ansat på en maskinstation der, og bestyret et blindehjem sammesteds. Han havde tidligere været landmand og ejer af Ringholm i Odsherred.

*

Fhv. postmester Thorvald Gjørling

* 2. maj 1888 — † 27. maj 1971

Realist 1905 fra Sorø. Uddannet ved postvæsenet i Præstø, gjorde tjeneste ved forsk. postkontorer, bl. a. 1914—19 i Sorø, blev 1946 postmester ved indleveringskontor 18 i Kbhvn., pensioneret 1953. Han var meget sportsinteresset (tennis), ligesom broderen *Ludvig*, der udgik fra Akademiet 1905 og efter manufakturuddannelse i Næstved og Kbhvn. 1916 udvandrede til U.S.A. Her rejste han med et skuespillerselskab og blev senere repræsentant for flere store firmaer. I U.S.A. hedder han *Gorling*.

*

Kammerherre Henrik Castenschiold

* 10. juli 1907 — † 3. juni 1971

Henrik Castenschiold udgik fra 1. g 1925, gjorde militærtjeneste ved Gardehusarregimentet, gennemgik et kursus på Lyngby Landboskole, forpagtede 1932—45 Østerhovedgaard, Skælskør, ejer af Borreby 1945—61, derefter medejer sammen med sønnen Carl Henrik C.

*

Fhv. godsejer, kasserer Jørgen Bech

* 20. februar 1886 — † 3. maj 1971

Jørgen Bech var søn af godsejer Edvard Bech (død 1904) og Marie Schøning

(død 1928) på Taarnborg. Optaget på Sorø 1898, udg. af V kl. 1903, tog i forvejen IV kl.s hovedeksamen. 1905 blev han student fra Gammelholms latin- og realskole, cand. phil. 1906. Han ejede Østedgaard ved Fredericia 1911—20, Øresø ved Svebølle 1920—23, Salterupgaard i Lundby 1923—31 og var 1931—46 kasserer i Sparekassen for Slagelse og Omegn.

Jørgen Bech var meget ydende i Flyverhjemmeværnet, hvor han var kompagnichef 1932—46. Han var nu bosat i Jyderup, hvor han på rørende vis plejede sin syge hustru, der nu får ophold på amtsplejehjemmet i Rude.

*

Ingeborg Porsdal

* 28. juni 1894 — † 18. juni 1971

Ingeborg Porsdal var soraner i anden potens; hun var født i Sorø, datter af købmand, sparekassedirektør Axel Topp (død 1933) og Christine Strarup (død 1961). Hun kom 1910 i realklassen på Sorø Akademi og tog året efter realeksamen. Hun uddannedes som telegrafist og var 1915—16 statstelegrafist. 1918 ægtede hun Erik Porsdal, der sidst var sognepræst i Humlebæk; han døde i 1961.

En søster til Ingeborg Porsdal er *Ellen Ipsen* (r. 1914), hun var oversygeplejerske og giftede sig 1934 med skovrider C. V. H. Ipsen, Giesegaard; han døde 1961.

*

Toldforvalter Carl Erik Holst Frederiksen

* 8. juni 1893 — † 5. juni 1971

Holst Frederiksen, der er født i Kongsted, Præstø amt som søn af Monika Holst og skovrider Alfred Jørgen Fre-

deriksen, tog realeksamen 1910 og kom derefter straks ind ved toldvæsenet. Han sluttede sin toldtjeneste med 19 års virke som toldforvalter i Silkeborg. Han var 1944—1956 tillige skovkasserer for Silkeborg statsskovdistrikt.

Soransk Samfund lykønskede følgende kammerater, der havde fødselsdag i juli:

2. Professor *Harald Holck* (f. 1886), 2226 South 20th Street, Lincoln, Nebraska 68502, U.S.A.
3. Højesteretssagfører *Jonas Bruun* (f. 1911), Bredgade 38, 1260 København K.
5. Godsejer *Erik Castenschiold* (f. 1911), Kildebakken 9, 4230 Skælskør.
9. Manager *Haakon Ipsen* (f. 1911), 10642 (or 10624) River Drive, Rothell, 98011 Washington, U.S.A.
9. Bankbestyrer *Preben Sander* (f. 1921), Jernbaneallé 39, 4690 Haslev.
10. Fabrikant *Richard Sparre-Petersen* (f. 1911), Bøgesø pr. 4731 Brandelev.
11. Tandlæge *Ole Ravnsgaard Nielsen* (f. 1911), Vildgåsevej 3, 7000 Fredericia.
13. Journalist *Fritz Andersen* (f. 1896), Havnevej 7, 4760 Vordingborg.
14. Automobilhandler *Carl Helge Christiansen* (f. 1921), Amager Strandvej 196, 2300 København S.
15. Gårdejer *Erik Johannes Petersen* (f. 1911), Parnasgaarden, 4180 Sorø.
15. Overlæge *Erik Hammerich Damm* (f. 1921), Sortedam Dossering 89, 2100 København Ø.
17. Kommandør *Peter Jensen* (f. 1891), Hakonsvej 8 A, 2880 Bagsværd.
17. Overlæge *Erik Wadum Michelsen* (f. 1921), 4407 Bluff Street, Bakersfield, California 93306, U.S.A.
18. Advokat *Hans Suurballe Jensen* (f. 1921), 7620 Lemvig.
20. *Karl Laurits Aas Koch* (f. 1881), på Sorø 1896—98.
20. Biltaksator *Johannes Sundby Ras-*

mussen (f. 1896), Algade 37, 4300 Holbæk.

21. Direktør, ingeniør *Kaj Flemming Ulrich* (f. 1901), Bakkedraget 35, 3480 Fredensborg.
22. Skovrider *Carl Bistrup* (f. 1881), Nr.Vallenderød, 4340 Tølløse.
23. Overassistent v. DSB *Ejler Johannes Holck* (f. 1896), Aarestrupvej 15, 2500 Valby.
27. Direktør *Asger Knud Hansen* (f. 1911), Frihedsvej 8, 2960 Rungsted Kyst.
27. Disponent *Paul Volstrup Petersen* (f. 1911), Allégade 17, 2000 København F.
29. Fabrikant *Ole Scharling* (f. 1921), Drivsátvej 6 A, 4450 Jyderup.

Eventuelle oplysninger om Karl Laurits Aas Koch (født 29/7 1881 i Oslo, stedfader købmand Chr. Christensen, Sorø), bedes meddelt Ellen Vibeke Jensen, Søgade 12, 4180 Sorø, tlf. (03) 63 18 68.

*

Forh. lærer ved Sorø Akademis Skole *Søren Thomsen*, Søgade, 4180 Sorø, fyldte 85 år den 25. juni 1971.

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i august:

1. Læge *Paul Kipp* (f. 1896), Skrilinge pr. 5500 Middelfart.
7. *Peter Knud Dyrland Smith* (f. 1886), på Sorø 1898—99.
9. Professor, dr. phil. *Henning Fenger* (f. 1921), Charlottenlund, 5956 Lohals.
11. Apoteker *Erling Lang-Jensen* (f. 1911), Peder Madsensvej 5, 4291 Ruds-Vedby.
16. Direktør, ingeniør *Kristian Kristiansen* (f. 1901), Godthaabsvej 119, 2000 København F.
17. Fru *Karen Hee*, født Bonnesen (f. 1891), 4871 Horbelev, Falster.
17. Maskinrepræsentant *Børge Ipsen* (f. 1921), Stødstrup, 4863 Eskilstrup.

18. Sognepræst *Lars Amby* (f. 1901), Sahl pr. 8850 Bjerringbro.
19. Godsejer *Johan Frederik Bøttger* (f. 1911), Dragsholm pr. 4534 Hørve.
20. *Kai Erik Linnemann* (f. 1896), 44 Rue de Garches, Vaucresson, Frankrig.
20. Renseriejer *Ewald Elleberg Eliassen* (f. 1911), Skt. Hansgade 7, 4100 Ringsted.
28. Proprietær *Axel Krumm Knuhtsen* (f. 1901), Orø pr. 4300 Holbæk.

Eventuelle oplysninger om Peter Knud Dyrland Smith (f. 7/8 1886 i Sorø) bedes meddelt til A. Kann Rasmussen, Møllehøjgaard, Gerlev pr. 3640 Krogstrup, tlf. Femhøj 113.

*

Lektor *L. Balslev*, Storgade 9, 4180 Sorø, fylder 70 år den 9. august 1971.

Adresseændringer bedes meddelt til
SORANSK SAMFUND: Kassereren
Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10
2860 Søborg
Tlf. (01) 69 11 44
Postgiro 1710

SORANERBLADET: Redaktion
Otto Fog-Petersen
Carl Plougsvej 27
3460 Birkerød
Tlf. 81 51 80

SORANERBLADET: Ekspedition
Direktør N. E. Løgstrup
»Skovhavehøj«
3500 Værløse
Tlf. (01) 48 33 22

Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri

Send denne kupon til Soraner-venner der kan tænkes at blive medlemmer.

Tilbud om prøveeksemplar af Soranerbladet til overvejelse af indmeldelse modtages.

Navn

Adresse

Postnr.

Hr. Fog-Petersen

Carl Plougsvej 27

3460 Birkerød

Soraner-biografier 1901—60

Udsendelsen af de bestilte eksemplarer af enkelt hæfter og det samlede værk er nu afsluttet.

Biografierne kan, efter skriftlig bestilling og så længe oplag haves, købes hos kassereren til følgende priser excl. porto og emballage pr. efterkrav:

1901—60 alle 7 hæfter *indbundet i et bind* kr. 150,—. Et eller flere *uindbundne hæfter* af årgangene henholdsvis 1901—10, 1911—20, 1921—30, 1931—40, 1941—50, 1951—60 samt familieoversigten kr. 25,— pr. hæfte.

Soransk Samfund

kassereren civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10 . 2860 Søborg

HR FULDMÆGTIG
LOUIS VICTOR A MATHIESEN
VESTERBROGADE 208-3 TV
79 KØBENHAVN V

TH. C. JENSEN
1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14
(03) 63 03 58
4180 Sorø

HOTEL

POSTGAARDEN
SORØ

(03) 63 22 22

1. kl. værelser og smukke
selskabslokaler
Største og førende

Sorø Akademi
I. Skovdistrikt

Har De kakkelovnen, har vi brænde

Telf. (03) 63 01 35

BANKEN
for Sorø og Omegn

FILIAL AF
PRIVATBANKEN
I KJØBENHAVN A/S

MERKUR A/S

HERMODSGADE 24
ÆGIR 8888

*Kaffe og The
en gros*

HARBOE
Silver

- den slukker
tørsten
bedre
- og smager
liffligt !

**En luksus-pilsner
til hverdags-pris**